

BỐN MƯƠI TÁM BÀI
THỜ TÌNH

Cùng bạn đọc

Năm qua chúng tôi có xuất bản tập « Thơ tặng người yêu » Tập thơ đã được bạn đọc và nhiều nhà thơ trong cả nước hoan nghênh và góp cho nhiều ý kiến. Theo yêu cầu của đông đảo bạn đọc, lần này, chúng tôi bổ sung và tuyển chọn thêm để hoàn chỉnh tập thơ. Xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc.

Tự do và ái tình
Vì các người ta sống
Vì tình yêu lỏng lẻo
Tôi xin hiến đời tôi
Vì tự do muôn đời
Tôi hy sinh tình ái

Xan-đô Pê-rô-phi

NGUYỄN BÌNH ◦ THU BỒN ◦ VŨ CAO ◦ HUY CẬN
VĂN CÔNG ◦ NGÔ THỊ KIM CÚC ◦ LÂM THỊ MỸ DẠ
XUÂN DIỆU ◦ PHẠM TIẾN DUẬT ◦ LƯU TRÙNG
DƯƠNG ◦ KHƯƠNG HỮU DỤNG ◦ NGUYỄN DUY
NGUYỄN KHOA ĐIỀM ◦ ĐỖ VĂN ĐÔNG ◦ TRINH
ĐƯỜNG ◦ TẾ HANH ◦ NGUYỄN QUANG HẠ
THANH HẢI ◦ MAI HỒNG ◦ TRẦN MẠNH HẢO
DƯƠNG THỤ HƯƠNG ◦ THUẬN HỮU ◦ NGUYỄN
ĐỨC MẬU ◦ LÊ THỊ MÂY ◦ TÚ MỠ ◦ NGUYỄN MỸ
GIANG NĂM ◦ PHAN THỊ THANH NHÀN ◦ Ý NHI
ANH NGỌC ◦ TRƯƠNG VĂN NGỌC ◦ NGÔ THẾ
OANH ◦ THANH QUẾ ◦ BÙI MINH QUỐC ◦ XUÂN
QUỲNH ◦ HỒ NGỌC SƠN ◦ THANH THẢO ◦ TRẦN
THỊ THẮNG ◦ NGUYỄN ĐÌNH THỊ ◦ HỮU THỈNH
LƯU QUANG THUẬN ◦ VÕ VĂN TRỰC ◦ ĐÌNH
THỊ THU VÂN ◦ NGÂN VỊNH ◦ LƯU QUANG VŨ
CHẾ LAN VIÊN ◦ BẢNG VIỆT ◦ LÊ ANH XUÂN

NGUYỄN BÌNH (+)

Đêm sao sáng

Đêm hiện dần lên những chấm sao,
Lòng trời đương thấp bổng nhiên cao,
Sông Ngân đã tỏ đôi bờ lạnh,
Ai biết cầu Ô ở chỗ nào ?

Tim mù Thần nông chẳng thấy đâu,
Thấy con vịt lội giữa dòng sâu.
Sao hôm như mắt em ngày ấy,
Rớm lệ nhìn tôi bước xuống tàu.

Chòm sao Bắc đẩu sáng tinh khôi,
Lặng lấy uy nghi một góc trời,

Em ở bên kia bờ vĩ tuyến,
Nhìn sao thao thức mấy năm trời...

Sao đặc trời sao sáng suốt đêm,
Sao đêm chung sáng chẳng chia miền,
Trời còn có bữa sao quên mọc,
Anh chẳng đêm nào chẳng nhớ em.

Tháng 2-1957

(*) Tác giả đã qua đời.*

THU BỒN

Tạm biệt

Bởi vì em dắt anh lên những ngôi đền cổ
chén ngọc giờ chìm dưới đáy sông sâu
những lẳng tấm như hoàng hôn chống lại
ngày quên lẳng
mặt trời vàng và mắt em nâu

xin chào Huế một lần anh đến
đề ngàn lần anh nhớ trong mơ
em rất thực năng thì mờ ảo
xin đừng làm em với cổ đô

áo trắng hơi thuở tìm em không thấy
nắng mình mang mấy nhịp Tràng Tiền
nón rất Huế nhưng đời không phải thế
mặt trời lên từ phía nón em nghiêng

nhịp cầu cong và con đường thẳng
một đời anh tìm mãi Huế nơi đâu
con sông giòng giăng con sông không chảy
sông chảy vào lòng nên Huế rất sâu

tạm biệt Huế với em là tiễn biệt
Hải Vân ơi xin người đừng tắt ngọn sao
khuya
tạm biệt nhé với chiếc hôn thâm lặng,
anh trở về hóa đá phía bên kia...

Huế tháng 8-1983

VŨ CAO

Núi đôi

Bảy năm về trước, em mười bảy
Anh mới đôi mươi, trẻ nhất làng
Xuân Dục Đoài Đông hai cánh lửa
Bữa thì em tối, bữa anh sang.

Lối ta đi giữa hai sườn núi
Đôi ngọn nhen làng gọi núi Đôi.
Em vẫn đùa anh: Sao khéo thế
Núi chồng núi vợ đứng song đôi!

Bỗng cuối mùa chiêm quân giặc tới
Ngõ chùa cháy đỏ những thân cau.

Mới ngộ lời thôi, đành lỗi hẹn
Đâu ngờ từ đó bất tin nhau !

Anh vào bộ đội, lên Đông Bắc
Chiến đấu quên mình năm lại năm
Mấy bận dân công về lại hỏi
Ai người Xuân Dục núi Đồi chăng ?

Anh nghĩ quê ta giặc chiếm rồi
Trăm nghìn căm uất bao giờ nguôi
Mỗi tin súng nổ vùng đại địch
Sương trắng người đi lại nhớ nơi.

Đồng đội có nhau thường nhắc nhớ
Trung du làng nước vẫn chờ trông
Núi Đồi bất động kề ba xóm
Em vẫn đi về những bến sông ?

Náo nức bao nhiêu ngày trở lại
Lệnh trên ngừng bắn, anh về xuôi
Hành quân qua tắt đường sang huyện
Anh ghé thăm nhà, thăm núi Đồi.

Mới đến đầu ao, tin sét đánh
Giặc giết em rồi, dưới gốc thông
Giữa đêm bộ đội vây đồn Thừa
Em sống trung thành, chết thủy chung

Anh ngược nhìn lên hai dốc núi
Hàng thông, bờ cỏ, con đường quen
Nặng trĩu bóng dưng mờ bóng khói
Núi vẫn đôi mà anh mất em !

Dân chợ Phù Linh ai cũng bảo :
Em còn trẻ lắm, nhất làng trong !

Mấy năm cô ấy làm du kích
Không hiểu vì sao chẳng lấy chồng ?

Từ núi qua thôn, đường nghên lối
Xuân Dục, Đoài Đông cỏ ngút dày
Sân biển thành ao, nhà đồ chái
Ngồn ngang bờ bụi cánh dơi bay

Cha mẹ dìu nhau về nhận đất
Tóc bạc thương từ mỗi gốc cau
Nửa gianh nửa mái lều che tạm
Sương nắng khuấy dần chuyện xót đau

Anh nghe có tiếng người qua chợ :
Ta gặng mùa sau lúa sẽ nhiều
Ruộng thấm mồ hôi từng nhát cuốc
Làng ta rồi đẹp biết bao nhiêu !

Nhưng. núi còn kia, anh vẫn nhớ
Oán thù còn đó, anh còn đây
Ở đâu cô gái làng Xuân Dục
Đã trọn niềm tin gửi đất này !

Ai viết tên em thành liệt sĩ
Bên những hàng bia trắng giữa đồng
Nhớ nhau, anh gọi : em, đồng chí
Một tấm lòng trong vạn tấm lòng.

Anh đi bộ đội, sao trên mũ
Mãi mãi là sao sáng dẫn đường.
Em sẽ là hoa trên đỉnh núi
Bốn mùa thơm mãi cánh hoa thơm.

HUY CẬN

Anh tặng em
buổi sáng hôm nay

Anh tặng em buổi sáng hôm nay
Có hoa sen nở Hồ Tây trắng hồng
Tặng em trời mát như sông
Trong veo chảy giữa hai dòng cây xanh

Anh tặng em buổi sáng lòng anh
Có mây có nước có cảnh có hoa
Có mình và lại có ta
Có hương sen ngát nở xòe lòng sen

Anh tặng em cả những ưu phiền
Trong câu hát cũ nghe bên chợ Cầu
Còn hằn trong chữ trong câu
Nỗi đau ngày trước cày sâu mặt người

Anh tặng em buổi sáng mai đời
Tiếng xe quen thuộc tiếng người lại qua
Mây phồng buồm bạc xa xa
Ngày lên gió mới lòng ta tặng mình.

1958

VĂN CÔNG

Lòng em

Em cầm gương soi bóng
Thấy sắc mặt còn tươi
Thằng con nhỏ đứng cười
Miệng kêu ba ắp úng.

Em vội bồng con nựng
Nó nức nở khóc oà
Kêu ba chẳng thấy ba
Lòng em đau như xé.

Tội nghiệp thằng con bé
Mặt nó sáng như hoa

Thấy đứa khác có cha
Nó hay mừng hay tủi.

Em nghe người ta nói
Ở ngoài ấy sướng ghê
Trong lúc đợi anh về
Em ráng nuôi con lớn.

Ở đây quân bíp bọm
Cứ xuyên tạc tuyên truyền
Cứ dọa dẫm liên miên
Ép bỏ anh lấy chúng.

Em nhìn con bé bỏng
Lại nhớ đến tình xưa
No đói dưới rặng dừa
Bên ngọn đèn ấm cúng.

Từ ngày anh khoác súng
Đi tập kết ra ngoài
Con ta mới bào thai
Hôm nay vừa bốn tuổi.

Em mừng mừng tủi tủi
Cắm giận lũ đê hèn
Lúc tối lửa tắt đèn
Mẹ cùng con nương tựa.

Cầm gương soi tự nhủ
Ta còn trẻ anh ơi!
Ta tin tưởng ngày mai
Lòng em luôn tưởng nhớ

1952

NGÔ THỊ KIM CÚC

Điều em nhận ở anh

Chúng ta cách nhau một vùng dân ca, một miền
gió nắng

Có nhịp cầu nào cho em bước lên ?

Em chờ nghe nhưng chủ mắt anh nhìn

Anh lấp hết mọi dòng ngăn trở

Chúng ta khác nhau như hai phía của vầng trăng

Những thói quen, những thói quen phiền phức

Em chờ nghe nhưng vẫn mắt anh nhìn

Bao ngờ vực âu lo tan biến hết

Anh lặng yên

Nhưng em nhận ra điều có thật

Về lẽ diệu kỳ ràng buộc hai ta

Chẳng bao giờ có thể cách xa

Như cây tỏa rễ sâu vào đất

Anh, ngọn đèn bên ngoài em

ngọn lửa không thể tắt trong em

Soi vào mắt anh

Em nhận ra mình

rõ nhất

LÂM THỊ MỸ DẠ

Anh đừng khen em

Lần đầu khi mới làm quen
Anh khen cái nhìn em đẹp
Trời mưa òa cơn nắng đến
Anh khen đôi má em hồng.
Gặp người tàn tật em khóc
Anh khen em nhạy cảm thông

Thấy em sợ sét nẻ giông
Anh khen bao mà hiền thể
Thấy em nâng niu con trẻ
Anh khen em thật dịu dàng

Khi hôn lên câu thơ hay
Áp trang sách vào mái ngực
Em nghe tim mình thồn thức
Thương người làm thơ đã mất
Trái tim giờ ở nơi đâu

Khi đọc một cuộc đời buồn
Lòng em xót xa ảm ức
Anh khen em giàu cảm xúc
Và bao điều nữa... Anh khen

Em sợ lời khen của anh
Như sợ đêm về trời tối
Nhiều khi ngồi buồn một mình
Trách anh sao mà nông nổi

Hãy chỉ cho em cái kém
Đề em nên người tốt lành
Hãy chỉ cho em cái xấu
Đề em chăm chút đời anh

Anh ơi anh có biết không
Vì anh em buồn biết mấy
Tình yêu khát khe thế đấy
Anh ơi anh đừng khen em

XUÂN DIỆU

Biển

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng anh muốn em là bờ cát trắng
Bờ cát dài phẳng lặng
Soi ánh nắng pha-lê...

Bờ đẹp để cát vàng
Thoai thoải hàng thông đứng
Như lặng lẽ mơ màng
Suốt ngàn năm bên sóng...

Anh xin làm sóng biếc
Hôn mãi cát vàng em

Hôn thật khẽ, thật êm
Hôn êm đêm mãi mãi

Đã hôn rồi, hôn lại
Cho đến mãi muôn đời
Đến tan cả đất trời
Anh mới thôi dào dạt...

Cũng có khi ào ạt
Như nghiêng nát bờ em
Là lúc triều yêu mến
Ngập bến của ngày đêm

Anh không xứng là biển xanh
Nhưng cũng xin làm bề biếc

Đề hát mãi bên gành
Một tình chung không hết

Đề những khi bọt tung trắng xóa
Và gió về bay tỏa nơi nơi
Như hôn mãi ngàn năm không thỏa
Bởi yêu bờ lắm lắm, em ơi!

4-4-1962

PHẠM TIẾN DUẬT

Người ời người ở

Bao nhiêu người đã hát
Bây giờ lại đến em,
Bao nhiêu người hồi hộp
Bây giờ lại đến anh.

Ở hai thung lũng xanh
Kề nhau thành hàng xóm
Công việc như nước cuốn
Chẳng khi nào thăm nhau.

Nắng đã tắt từ lâu
Tiếng ve như kéo mật

Dáng em ngồi trước mặt
Như cây nhỏ trong vườn.

Chẳng thể gặp nhau luôn
Hãy ngồi thêm lát nữa
Hai người hai cánh cửa
Khép mở hai vùng trời.

Gặp biết bao nhiêu người
Nhớ bao nhiêu khuôn mặt,
Con đường thì tít tắp
Mặt trận thì mênh mông...

Chẳng nhớ nữa mùa đông
Đi qua bao hang đá
Cũng quên rồi mùa hạ
Ở bao nhiêu nhà hầm.

Công việc dài tháng năm
Hát vui cùng chiến sĩ
Những ngày đi đánh Mỹ
Bao nhiêu người quen nhau

Anh chẳng nói sai đâu
Em là cây ngải đắng,
Sống trên triền núi vắng
Góp vị thuốc cho đời.

Tiếng em hát Người ơi,
Người thân nhau mãi mãi

Tiếng em hát đồ ơi,
Em đưa đồ gần lại,

Tiếng em hát cây ơi,
Cây như thêm mầm mới

Tiếng nòng say em gọi
Náo nức tuổi trăng lên

Cái giọng thì của em
Mà lời anh đẩy nhĩ,
Giữ em chẳng được nào
Hẹn nhau ngày tháng Mỹ.

Lại hát tặng tiễn nhau
Như bạn bè quan họ
Rằng Người đi - Người nhớ
Rằng Người ơi Người ở
Đừng về !

1971

LƯU TRÙNG DƯƠNG

Bài thơ tình về chim hải âu

Ngày xưa,

trên một hòn cù lao xanh biếc

Có hai người trẻ tuổi yêu nhau.

Người con gái cổ làn da trắng tuyết :

Môi hồng tươi như một đóa anh đào ;

Và chài lưới rền cánh tay gang thép,

Hồn chàng trai đẹp biển rộng trời cao.

Họ yêu nhau, thề sống chết cùng nhau,

Có biển nọ, có đất này chứng giám :

" Dù muối biển một ngày kia không mặn,

Hương sắc tình ta mãi mãi đậm đà !

Dù trời yên hay biển nổi phong ba,
Ta vẫn bên nhau như bướm với lái ! ... ”

Như hạt móc đậu trên cành run rẩy,
Thương ngày vui của họ quá mong manh !
Bão đến rồi :

những quyền lực hôi tanh
Bất nằng phải đem thân hầu chúa đất.
— Nhưng tình yêu không cúi đầu khuất phục.
Chàng trai mang mối tình hận ra đi.
Và cánh bướm chàng theo bóng mây bay...
Người con gái cũng xuống thuyền vượt biển ;
Đi, đi mãi không tính bờ nhớ bến
Đi, đi hoài tìm chẳng thấy người thương !
Lúc xuôi tay hồn nàng động trên bướm.

Thuyền chìm xuống, trong nắng chiều hấp hối
Một cánh chim như cánh bướm vờn vờn
Bỗng chập chồn như hiện giữa chiêm bao :
Nàng đã hóa thành chim hải âu
Bay tìm ai trên sóng biển bạc đầu !...
"Nàng đã hóa thành chim hải âu
Bay tìm ai trên sóng biển bạc đầu !"
Người thủy thủ trầm ngâm nghe chuyện kể
Xót thương người con gái hóa thành chim :
"Ờ, ngày xưa họ cũng giống như mình,
Họ đã yêu nhau chung tình biết mấy ;
Nhưng thuở ấy cuộc đời đầy ngang trái,
Đè nặng tình yêu trăm thứ gông xiềng..."

Một ánh mặt trời trong mắt lóe lên,
Lòng thủy thủ bỗng chan hòa nắng ấm.

Anh muốn nhắn ai qua làn gió mặn :

" Em ơi, bây giờ ta yêu nhau,

Em sẽ không thành chim hải âu

Cánh đau khổ vọt vờ trên sóng lớn.

Nếu thành chim, ta sẽ thành chim phượng

Với chim hoàng bay trọn kiếp bên nhau ;

Hay đôi ta sẽ chấp cánh bồ câu

Thêu chữ trắng trên nền trời mơ ước

Ca hát những tình duyên không trói buộc

Không đọa đày của thế hệ chúng ta ...

Khi ráng trời hồng nhuộm cánh chim xa,

Người thủy thủ thấy tình yêu mọc cánh ! ...

Vĩnh Hạ Long 1960

KHƯƠNG HỮU DUNG

Hẹn

« Có Hôm thì chẳng có Mai
Còn như sao Vượt chờ ai giữa trời »
(Ca dao)

Em hẹn sao em chẳng tới
Đề đèn chong mãi đêm khuya
Mòn mỗi bây giờ đã lụi

Em hẹn sao em chẳng tới
Đề trăng lủi thủi lưng trời
Vàng vố bây giờ đã lặn

Em hẹn sao em chẳng tới
Đề hoa bướm đợi trong vườn
Tàn úa bây giờ đã rụng

Dù đã tắt ánh đèn
Dù đã lặn mặt trăng
Dù đã tàn hoa bướm
Em, em ơi, cứ tới
Riêng lòng anh vẫn đợi

Như ngôi sao Vượt giữa trời

NGUYỄN DUY

Võng trăng

Cong cong võng bặt anh nằm
Khuyên lên nền lá vành trăng lưới liềm

Râm ran gió kể chuyện đêm
Trăng non nghe ghé nhìn nghiêng xuống rừng
Lập là sau lớp lá rung
Thấy trăng mắc võng lưng chừng cành cây.
Tình cờ đó khéo giống đây
Trăng kia cùng cánh võng này soi nhau.
Đêm nay em anh ở đâu ?
Cứ nhìn trăng ấy — nhìn lâu thấy người.

Rừng già xuyên một tiếng nai
Cây ngái ngủ đánh rơi vài giọt sương
Khuya dần, thêm thiệp trắng non
Trong râm rả gió hây còn vông trắng.

Em ơi dù có mưa dăng
Đêm Trường sơn vẫn sáng trắng lười liềm.

5-1971

NGUYỄN KHOA ĐIỀM

Đi bên mùa thu

Bởi vì em mặc áo vàng
Tôi muốn em hãy đọc bài thơ Nga ấy (1)
Đã rung lên như lửa cháy
Một mùa thu đã chết tận xa xôi
Cho tôi sống bồi hồi
Trên chân trời rừng cảm khác

Và chuyển xe
Chật chội, gian nan
Vẫn là cơn gió thổi tôi qua bờ bãi
Với nắng tình khô, óng ả, tươi vàng...

Có lẽ

Trên những con đường

Đời tôi sẽ trôi qua

Mãi mãi tôi không còn lung linh màu nắng ấy

Một chút mùa thu sách vở.

Một chút mùa thu qua cửa sổ

Trên cái gập gềnh bánh xe lăn đi

Và mọi nỗi xôn xao khi không còn lăn bánh nữa

Tôi ở lại trên chiếc lá đỏ

Khi nắng vàng trên áo em khuất xa

Bây giờ lật lại trang thơ

Tôi muốn đặt mình trên từng con chữ

Để được sưởi dưới mắt em xa vắng vô bờ...

4-12-1982

(1) «Mùa thu», thơ Ép-tu-sen-cô

ĐỖ VĂN ĐÔNG

Biết là...
em đã có chồng

Biết là em đã có chồng
Anh vẫn tìm về phố cũ
Căn nhà nhỏ thời gian nhòa nét số
Còn đây bịn rịn dấu thân mình

Cây Ngọc Lan cứ đứng ngẩn ngơ
Anh hồi hộp chờ tay em mở cửa
Như ngày nào ta chia tay. Bỡ ngỡ
Anh cài hương lan trên mái tóc em

Con đường xưa thân quen
Sau mười năm sao lạ lòng đến thế
Trên gác nhỏ vang tiếng cười con trẻ
Em đâu rồi - Anh hỏi với lòng anh

Ngọc Lan đến giờ tán lá vẫn xanh
Bông hoa nở xa tầm tay anh quá...

TRINH ĐƯỜNG

Ra cửa

Biết chắc không có em
Anh vẫn đi ra cửa
Tay cầm nắm đầm xoay
Mắt run theo tay mở

Cái gì sau cánh cửa
Một khoảng trống mông mênh
Anh đứng vào khoảng trống
Vẫn không phải là em

Chiều nay sau cánh cửa
Khoảng trống lại gọi anh
Không cưỡng được lòng mình
Anh lại đi ra cửa

TẾ HANH

Bão

Cơn bão nghiêng đêm
Thổi trốc cây bay lá
Ta nắm tay em
Cùng qua đường cho khỏi ngã

Cơn bão tanh lâu rồi
Hàng cây xanh thắm lại
Nhưng em đã xa xôi
Và cơn bão lòng ta thổi mãi

1958

NGUYỄN QUANG HÀ

Con còng gió

Còng gió và em tinh nghịch như nhau
Hai đứa chơi trò đuổi bắt
Còng ranh mãnh biết mình thua sức
Nó lừa em bằng lối chạy chữ chi

Cuộc đuổi săn trên bãi cát phẳng lì
Chạy tới, chạy lui, em vô cớ trượt
Còng nín thở nép vào màu cát
Giương đôi mắt tròn trên người

Anh nhìn em không nín được cười
Còng gió giật mình biến vào ngọn sóng

Cát trên tay em rơi như rơi từng giọt nắng
Mắt còng rồi em rượt bắt đèn anh

C'ì con còng con còng gió biển xanh
Đang vô cớ bỗng thành kỷ niệm
Phút cảm nhận nỗi niềm xao xuyến
Nhìn vào đâu chẳng thấy lung linh

Anh yêu cuộc đời và yêu biển mộng mênh
Anh yêu em săn còng trên cát
Yêu ngọn sóng ta chơi trò đuổi bắt
Bắt chước con còng em cũng chạy chữ chi

Nhưng em không lao vào ngọn sóng biển đi
Bao giờ em cũng để cho anh bắt được
Con còng gió hên bờ biển biếc
Giương đôi mắt tròn không hiểu vì sao

THANH HẢI (+)

Không đề

Khi chúng ta yêu nhau
Ta chưa hiểu nhau nhiều
Trong cuộc sống lắm điều
Ta nhìn nhau chưa rõ

Khi anh nằm xuống đó
Giữa bát cơm em đơm
Giữa chén cháo em múc
Giữa bộn bề bếp núc
Em nâng cho anh nằm

Giữa những cơn khóc thăm
Em quạt cho anh ngủ
Cánh tay như muốn chia
Một nửa ấp con nhỏ
Một nửa để bên anh
Đường vào viện không xanh
Đường vào viện mưa nghiêng
Em đi hoài ướt tóc
Thôi đi cơn gió lốc
Thôi đi những cơn mưa
Tắt đi cơn gió mùa
Kéo đường xa em lạnh
Kéo đường xa em ho
Em như một con đò
Nối liền hai sông bến
Con đò thương đò mến
Con đò yêu đò tin

Con đồ vợ nuôi anh
Con đồ mẹ nuôi con
Con đồ chạy vương tròn
Việc nhà và việc nước

Anh nằm mà ao ước
Trở lại với cuộc đời
Dù đi lại được thôi
Cũng vui em ngày tháng
Từ khi anh nằm xuống
Đời có em dịu hiền
Nghe tiếng guốc ngoài cửa
Anh quên và anh quên
Chỉ có dáng hình em
Tràn gian phòng bệnh viện

+ Tác giả đã qua đời

MAI HỒNG

Không thể đổi

Chỉ vì em yêu anh
một tình yêu có thật
Nên những điều anh khuyên
không thể thành sự thật

Anh khuyên em hãy dừng
trở lại nơi xuất phát
Để yên hưởng thanh bình
của ngọt ngào tình bạn

Anh không hiểu một điều
Tình yêu như mũi tên

khi đã rời khỏi nó
không thể dừng lại nữa
nó chỉ còn căng mình
Đề lao về phía trước
dù đích có xa xăm
Và mũi tên mất hút

Anh không hiểu một điều
không thể đem biển xanh
với bao la khát vọng
đựng vào một cốc xinh
Trên mặt bàn yên tĩnh

Anh không hiểu một điều
không thể đem bầu trời
với mệnh mông sông gió

Thu trong khung cửa nhỏ
Làm rèm che xinh xinh

Có thể hai chúng mình
không gần nhau được nữa
nhưng anh ở trong em
là mặt trời rực rỡ

Không đâu, không thể đời
Một mặt trời cháy đỏ
Đề lấy một vầng trăng
Vầng trăng xám lạnh lòng
Không một tia lửa nhỏ
Chỉ vì em yêu anh
Một tình yêu có thật

TRẦN MẠNH HẢO

Nhân đôi

Từ khi anh yêu em
Trời sánh đôi cùng đất
Nhưng vì sao nâng đêm
Quấn quít từng đôi thấp

Kìa quả đậu trên cành
Khéo xếp thành đôi lứa
Ngọn gió nói màu xanh
Cái tiếng thầm hai đứa

Chia tay với trời mây
Hạt mưa sóng đôi bay
Đường dài đi hóa ngắn
Chạm đất hòa nhau ngay

Mắt anh dễ gì say
Từ yêu em thế đó
Tất cả đều nhân đôi
Dưới cái nhìn đắm nhớ

Ở giữa hai trận đánh
Nghe xao động lá rừng
Biết tình em đập cánh
Đến cùng anh thủy chung

Lòng anh như ngọn gió
Với tình em : cánh chim
Bay hoài theo anh đó
Nỗi nhớ đỡ đi tìm

Xa hai đầu tuyến lửa
Ngỡ khoảng cách lấp rồi
Nhân đôi và chia nửa
Hai đứa cùng hai nơi !

Phước Long 1970

DƯƠNG THU HƯƠNG

Đêm cuối cùng

Con thác réo một mình trong bóng tối
Cây đàn t'rưng nằm trong gấm núi
Anh là khúc ca đã hóa đá rồi.

Em cất lời trong gió gọi anh
Nhưng hồi âm chỉ dội trên bờ sóng
Còn anh, anh lắng nghe tiếng vọng
Trong cái đêm chua xót diệu kỳ

Đêm khôn cùng ta đi
Ở bên em — lặng yên như đất

Đất khôn ngoan và bí mật
Những hỏa diệm sơn giấu trong vỏ núi già

Em hát lên, tìm hồn anh ngân nga
Chỉ thấy những mặt hồ xao động
Những khu vườn như vách tường cao rộng
Vang âm mãi tiếng chuông rền

Còn trái tim anh, đã quá quen
những bản nhạc êm đềm và ngái ngủ
những giai điệu của căn phòng bé nhỏ
Nó chưa qua cô đơn qua khói bom
Nó chưa kêu lên những tiếng gọi đàn
Chưa nhỏ máu trong hoàng hôn gió tắt
Đã bao lần em đánh thức
Nhưng nó quá quen với lạc thú say nồng

Đi cùng nhau dưới trời sao mênh mông
Mà mỗi đứa ở một đầu xa cách
Quá khứ gợi nỗi buồn day dứt
Đá dưới chân ta đã nứt rồi
Em nhìn anh trong ánh sao mờ
Anh tươi đẹp và vô tình biết mấy
Ôi, giá anh là cây hoang nơi hẻm núi
là ngôi sao ở giữa cỏ dày
là bông lúa giữa muôn ngàn bông lúa
Sẽ chẳng bao giờ ta ly biệt đêm nay.

THUẬN HỮU

Những phút xao lòng

Có thể vợ mình xưa cũng có một người yêu
(Người ấy gọi vợ mình là người yêu cũ)
Cũng như mình thôi, mình ngày xưa cũng thể
Yêu một cô, giờ cô ấy đã có chồng.

Có thể vợ mình vì những phút mềm lòng
Nên giấu kín những suy tư, không kể về
 giấc mộng
Người yêu cũ vợ mình có những điều
 mà mình không có được
Cô ấy không nói ra vì sợ mình buồn

Mình cũng có những phút giây cảm thấy xao lòng
Khi gặp người yêu xưa với những điều vợ
mình không có được
Nghĩ về cái đã qua nhiều lần như nước chảy,
Mình cũng chẳng nói ra vì sợ vợ buồn

Sau những lần nghĩ đâu đâu mình thương vợ
mình hơn

Và cảm thấy mình như người có lỗi
(Chắc vợ mình hiểu điều mình không nói
Cô ấy cũng thương yêu và chăm chút mình hơn)
Mà có trách chi những phút xao lòng
Ai cũng có một thời để yêu và một thời để nhớ
Ai cũng có những phút giây ngoài chồng,
ngoài vợ

Đừng có trách chi những phút xao lòng!

8-1981

NGUYỄN ĐỨC MẬU

Cỏ xanh

Trước bãi cỏ chiều êm
Anh và em im lặng
Cỏ thì xanh đậm thắm
Rủ ta ngồi gần nhau
Hoa thì bày cánh trắng
Gọi mùi hương ban đầu

Cỏ mọc trên đất nâu
Cỏ mọc vào sỏi đá
Mắt anh tìm trong cỏ

Mùa xuân không bến bờ
Như tình yêu ta đó
Cỏ xanh màu non tơ

Chúng mình đã đi qua
Những tròn trăng hò hẹn
Qua đợi chờ, nắng mưa
Suốt nẻo đường kháng chiến
Chiều nay ta tìm đến
Cỏ xanh, mùa xuân ơi... !

Chúng mình nói bao lời
Lúc cầm tay bờ ngõ
Lúc giận hờn lo âu
Lúc mừng vui gặp gỡ
Đề chiều nay trước cỏ
Anh và em lặng im

Màu cỏ đường xanh thêm
Mùi hương thơm se sẽ
Nắng chiều rơi lặng lẽ
Gió chiều bay ngập ngừng
Dáng em ngồi trước cỏ
Anh nhìn ra lạ lòng

Màu cỏ xanh không cùng
Như tình ta trẻ mãi
Ồ sao em bối rối
Tay bút sợi cỏ mềm
Hay là em sắp nói
Một lời chi dịu êm... ?

LÊ THỊ MÂY

Những mùa trăng mong chờ

Thư anh tin ngày về
Cho vầng trăng hẹn mọc
Trong ngàn hoa cau thơm
Mây chớm màu tha thiết

Trăng nòn nghiêng qua rồi
Bom rung vầng trăng khuyết
Xô thuyền trong xa xôi
Giữa gặp gềnh núi biếc

Anh khoác ba lô về
Đất trời dồn chặt lại
Em tái nhợt niềm vui
Như trăng mọc ban ngày

Gặp nhau tròn mùa trăng
Em trẻ như bầu trời
Vòng tay anh đắm thắm
Giấu lời ru trên môi

Mãi lại tiễn xa nhau,
Vầng trăng cong chén lúa
Đêm đêm chín ngàn sao
Rỏ vào tím giọt lửa

Mong chờ em mong chờ
Vầng trăng xinh — gương mặt
Sáng sáng đầy theo anh
Suốt chặng đường đánh giặc.

TÚ MỠ (+)

Khóc người vợ hiền

Bà Tú ơi ! bà Tú ơi !
Té ra bà đã qua đời, thực ư ?
Tôi cứ tưởng nằm mơ quái ác,
Vùng dậy là tỉnh giấc chiêm bao.
Tỉnh dậy, nào thấy đâu nào,
Nào đâu bóng dáng ra vào hôm mai.
Đâu bóng dáng con người thùy mị
Tuy tuổi già xấp xỉ bảy mươi,
Vẫn còn khỏe mạnh, vui tươi,
Le te, nhanh nhẹn như thời xuân xanh.

Nhìn sau lưng, vô tình cứ ngỡ
Một cô nào thiếu nữ thanh tân.
Vây mà cái chết bất thần
Cướp bà đi mất, vô ngần xót xa !
Kể từ thuở đôi ta kết tóc,
Thấm thoát gần năm chục năm qua.
Thủy chung chồng thuận vợ hòa,
Gia đình hạnh phúc, thật là ấm êm.

Tôi được bà vợ hiền thuận thực,
Cảm thấy mình tốt phúc bao nhiêu !
Đôi ta cùng một cảnh nghèo.
Đạo chồng vợ lấy chữ yêu làm nền

Nhớ khi giường bệnh đã nằm,
Bà còn thủ thỉ tình thâm thương chồng
" Tôi mà chết thì ông sẽ khổ,

Vì, cứ theo câu cổ ngữ ta
Xưa nay còn cái nuôi cha
Cũng không chụ đáo bằng bà nuôi ông".
Bà ơi, hãy dầu lòng yên dạ,
Giấc nghìn thu cho thỏa vong hồn.
Bà đi, đã có dâu con,
Một lòng phụng dưỡng, chăm non bố già.

Tôi có khổ, âu là chỉ khổ
Vì thiếu bà, nhà cửa vắng tanh
Khổ khi thức giấc tàn canh
Bên giường trống trải một mình nằm trơ.
Khổ nhớ lại sớm trưa ngày trước
Pha ấm trà chén nước mời nhau.
Giờ tôi chẳng thấy bà đâu,
Bên bàn thờ nhấp chén sầu đầy vơi...

Khổ những lúc ra sân, mê tỉnh
Ngắm vườn nhà thấy cảnh thanh thang,

Mà bà khuất núi cho đang,
Quả cau tươi, lá trầu vàng ai xơi ?
Khô trông thấy cái coi còn đó,
Đã khô trầu, khô vỏ, khô cau.
Ba thước đất đã vùi sâu
Cặp môi cắn chỉ ăn trầu đỏ tươi.
Ngẫm : cảnh già cuộc đời sung sướng,
Trưởng vợ chồng còn hưởng dài lâu
Không ngờ con tạo cơ cầu,
Bà đi, để tủi để sầu cho tôi.
Ôi ! Duyên nợ thế thôi là hết.
Năm mươi năm thắm thiết yêu nhau !
Bà về trước, tôi về sau,
Thôi đành tạm biệt, nuốt sầu gượng vui
Bà đi rồi nhưng tôi phải ở
Công việc đời còn dở tí thôi.
Bao giờ nhiệm vụ xong xuôi,
Về nơi cực lạc, lại tôi với bà...

19-11-1968

(+) Tác giả đã qua đời

NGUYỄN MỸ (+)

Con đường ấy

Con đường nhỏ

Đi giữa hai hàng cây

Cái con đường ấy mình đầy bóng râm

Con hươu sao đã ruỗi nham

Đề nghe những tiếng thì thầm ở trên

Đôi bên là nắng

Thu đã đượm vàng

Nắng bay từng giọt—nắng ngân vang

Ở trong nắng có một ngàn cái chuông

Họ không sưởi nắng
Họ đến ngồi đây
Họ ngồi cách một gang tay
Để nghe những tiếng lá cây thì thầm

Sẽ đến mùa đông
Lá cây sẽ rụng
Xuống chỗ họ ngồi
Bên nhau đầm ấm

Nào có hề chi
Con hươu sao ấy sẽ đi
Cũng vì tiếng họ thì thầm hát ca...

(+) Tác giả đã hy sinh

GIANG NAM

**Thành phố
chưa dừng chân**

Bao lần anh hẹn em
Bao lần anh sai hẹn
Anh như con chim trời
Mê những vùng sông biển

Thành phố tuổi thơ anh
Em không sinh ở đó
Bãi cát trắng, hàng dương
Anh từng nghe sóng vỗ

Thành phố tuổi thơ
Hôm qua còn bờ ngõ
Em không hiểu vì sao
Em nhớ và em nhớ

Hoa phượng đỏ bên đường
Đoàn xe rung cành lá
Nha Trang ơi có nghe
Em nói về anh đó !

Em nói về tình yêu
Anh làm sao hiểu được
Em nói về cơn mưa
Chiều nay em bị ướt

Thành phố đẹp non nà
Như một cô dâu mới

Mà riêng anh ở xa
Để một mình em đợi

Chợ Đầm và ngã Sáu
Dấu chân nào của anh ?
Em yêu từng khung cửa
Khoảng trời nào cho em ?

Giận anh và thương anh
Vẫn muốn đời bé bỏng
Bao lần hẹn rồi quên
Vậy mà em vẫn đến !

Thành phố chưa dừng chân
Em đặt tên cho nó

Trên đường lớn anh đi
Đến những vùng đất lửa.

Thành phố chưa dừng chân
Nên ẩm từng mái ngói
Như anh trong cuộc đời
Say mê và rất vội.

Có anh trong tiếng sóng
Có anh trong nắng hè
Và trong điệu em nhĩ
Chiến trường, anh có nghe?

1979

PHAN THỊ THANH NHÀN

Cô gái ấy

Em đã hiểu người con gái ấy
Nhưng em biết rằng anh chưa có cô ta đâu
Dấu trong thơ anh cô ấy hiện lên rất rõ
Cô ấy lên ngọn sông Đà hôn anh
trước khi cô ấy vào tuyến lửa

Cầm tay anh lội qua suối nhỏ
Rừng mùa xuân lá bay hoa rơi
Cánh ban vương trên mái tóc hai người

Cô ấy bị ho làm anh đau suốt đêm không ngủ
Cô ấy viết thư nói thương nói nhớ
Những lá thư từ chiến trường
nét viết vội xiêu xiêu

Cô ấy biết căm thù và biết thương yêu
Cô ấy là nguyên nhân của niềm vui và nỗi khổ
Cô ấy là chính tâm hồn anh nhân đôi và chia nửa
Cô ấy là tất cả
Sao em nghĩ rằng

cô ấy chẳng là ai ?

Em đã biết anh. Và chỉ thế thôi
Cũng đủ để em tin rằng
không có cô gái nào sung sướng thế
Không có cô gái nào xứng đáng với anh

Và em nghĩ về mình
Em phải sống thế nào đây
Để cho anh thấy
Em chính là
cô gái ấy

Ý NHI

Thư

Nếu đám mây đã tan thành cơn mưa
nếu hạt mầm đã hiện ra màu xanh cây lá
nếu em đã cùng anh gặp gỡ
có điều gì để giải bày chẳng

Em đã đi qua căn nhà đồ chiến tranh
đã đi qua dòng sông giữa mùa nước lớn
gió đã thổi trên mặt người rất bỗng
bao ưu phiền năm tháng đã dần quen
đường dài xa câu hát giữ trong em

Em đã hát khi cùng anh gặp gỡ
có điều gì để giải bày chẳng
có thể giải bày chẳng
nếu niềm vui của anh
nỗi buồn của anh
hy vọng của anh
hơn tất cả những gì em có được
hơn tất cả những gì là hạnh phúc
hơn tất cả những gì của chính cuộc đời em

có thể giải bày chẳng nếu có một con đường
em đã bước cùng anh qua gió cát
Giọt nước mắt yên vui, bao nụ cười xa xót
mưa đầu nguồn, nước lớn cuối dòng xuôi
đất cổ xưa, màu lá mới non tươi,
thơ đã viết, còn bao trông đợi nữa
ngày ta sống, dù trong cơn bão lửa
gương mặt người thân thiết đã kề bên.

Đã bao lần em tự hỏi
em sẽ ra sao nếu chẳng có anh
sau nhọc nhằn, chua xót, tại ương
giọt nước mắt âm thầm như máu chảy
giữa bao nhiêu nắng mưa, ngược xuôi, dầm
giữa mắt còn, sống chết, giữa lo toan ^{đãi}

Dẫu em nói cánh bướm, em nói dòng sông
bao miền đất cổ xưa, bao vạt rừng mới lớn
giọt mồ hôi trên trán người ướm dầm
tiếng nô đùa trong trẻo dưới trời trong
hạt mưa xuân, ngọn gió rét buốt lòng
tiếng chim hót dưới vòm cây mùa hạ
dẫu em nói bao điều xa lạ nữa
có điều gì không gắn bó cùng anh

con đường kia biết mấy nổi xa xăm
bao gặp gỡ, chia ly, bao bến bờ, cát bụi
câu hát cũ với niềm xa xót mới
chân trời xưa mây đã khác đi rồi
nếu con đường chỉ có em thôi
em đâu dám đặt chân mình trên đất
nói chi câu thơ, nói chi hạnh phúc
nói chi ngày chưa tới, những chờ trông.

ANH NGỌC

Ngủ đi em

Sao xanh xao thế em
Như thân cây liễu đổ
Lá cành nghiêng xác xơ
Tóc dầm trên gối rũ

Sao lẳng lẽ thế em
Lá màn buông ủ rũ
Bóng đêm lan mênh mông
Trong mắt buồn thiếu ngủ

Anh lắng nghe một tiếng gì không rõ
Da diết trào lên tự đáy tim mình
Thân thể em và nỗi lo của anh
Chiếc cặp sốt chỉ bốn mươi độ

Ngoài xa kia nghi ngút chùm phượng đỏ
Thấp tình yêu nằng cháy đầu cành
Những dòng thác trời xanh
Vỗ vào cửa sổ

Ngủ đi em, hỡi con chim nhỏ
Ngủ đi, tiếng hát của ngày hè
Em có nghe
Đâu đây tiếng ve
Như dàn nhạc nghe thì thầm trong lá
Những loài hoa mùa hạ

Hương bay xa rạo rức bên đường
Ngủ đi ngủ đi
Hỡi đôi mắt buồn
Ngủ đi ngủ đi
Thân thể
Ngạt ngào như một khối trầm hương
Anh quý xuống bên em lặng lẽ

Cho anh làm một con suối chảy
Trên mình em tha thiết êm đềm
Cho anh làm một viên thuốc nhỏ
Vết thương lành thắm lại thịt da em

Anh xin nâng xin nâng cây đàn thi sĩ
Hát em nghe khúc hát những ngày xưa
Khúc ca ru của ông bà cha mẹ

Khóm tre ngà kẻo kệt vông đu đưa

À ơi... cái ngủ

Mây ngủ cho nồng

Trong mơ màng em có gặp anh không...

Tựa đã lặng yên rồi

Chỉ còn mùi hương lan nhẹ nhẹ

Gió thì thảo khe khẽ

Ngủ đi em

Ngủ đi em bé!

TRƯƠNG VĂN NGỌC

Khi tôi chờ em

Chờ em trong vườn cỏ
Nghe chim mổ trên cây
Tôi đau như rách lá
Sắp để mắt đêm nay

Chỉ một mình tôi thấy
Bên bờ cỏ sương bay
Vợ chồng con đom đóm
Đốt đèn yêu thương nhau

Đóm chồng kể vợ nghe
Chuyện tình buồn xưa xưa
Có anh chàng hóa đá
Chờ lâu quá người yêu
Vợ nghe nhập nhòe khóc
Làm ngọn đèn hiu hiu

Những vì sao trên trời
Rung rinh như sắp rơi
Bay những hạt lửa tím
Cháy lạnh cả lòng tôi.

NGÔ THẾ OANH

Không đề

tôi vẫn thầm mong được gặp lại tháng năm
tinh khiết những đóa hoa màu trắng
mở nhẹ nhẹ trên lòng tôi yên tĩnh

mùa hạ ấy xa mùa hạ ấy xa rồi

em đi bên tôi mơ hồ thoáng nét cười
vòm long não non xanh màu ngọc bích
giá tôi có thể quên giá mà quên được

biết làm sao để đừng nhớ về em

và tôi đi chậm chậm dọc Hương Giang
trời trong suốt dòng sông trong suốt

Huế đẹp đến tưởng chừng không có thực
bao nhiêu người đã yêu đã hạnh phúc khổ đau

mùa hạ ấy xa rồi bây giờ em ở đâu
thành phố rộng đường tôi không thuộc hết
hoa vãn trắng những cánh màu thanh khiết

mùa hạ ấy xa mùa hạ ấy xa rồi...

5-1983

THANH QUẾ

Anh đã phát hiện ra em

Gửi Sương

Anh đã phát hiện ra em
Rất chậm và rất muộn

Bao đồng cỏ anh qua
Những sắc hoa bên đường quyến rũ
Anh đã ôm đầy cánh tay mình
Bất chợt hiện lên trong cỏ
Một bông hoa dịu dàng sắc hương

Mênh mông vườn nối vườn
Anh vừa đi vừa hái bao nhiêu quả

Đến lúc mệt nhoài
 trong nắng hè ngồi nghỉ
Lấp loáng sau vòm cây
Anh bỗng nhận ra
Chùm quả anh chưa gặp bao giờ

Anh đã phát hiện ra em
Đã yêu em
Qua tháng năm mình gặp lại mình
Trong chuyến đi tìm dăng đặc
Em đâu đây hiện ra
Em đâu đây biến mất
Mênh mông không gian
Vô tận thời gian
Một chấm nhỏ muôn đời xê dịch
Hành tinh mới giữa vòm trời quen thuộc
Ánh sáng chỉ hiện ra khi bóng tối bao
 trùm

3-1983

BÙI MINH QUỐC

Có khi nào...

Có khi nào trên đường đời tấp nập
Ta vô tình đã đi lướt qua nhau
Bước lơ đãng chẳng ngờ đang để mất
Một tâm hồn ta đợi đã từ lâu ?...

XUÂN QUỲNH

Sóng

Dữ dội và dịu êm
Ồn ào và lặng lẽ
Sông không hiểu nổi mình
Sóng tìm ra tận bề

Ôi con sóng ngày xưa
Và ngày sau vẫn thế
Nỗi khát vọng tình yêu
Bồi hồi trong ngực trẻ

Trước muôn trùng sóng bể
Em nghĩ về anh, em

Em nghĩ về biển lớn
Từ nơi nào sóng lên

Sóng bắt đầu từ gió
Gió bắt đầu từ đâu
Em cũng không biết nữa
Khi nào ta yêu nhau

Con sóng dưới lòng sâu
Con sóng trên mặt nước
Ôi con sóng nhớ bờ
Ngày đêm không ngủ được
Lòng em nhớ đến anh
Cả trong mơ còn thức !

Dẫu xuôi về phương Bắc
Dẫu ngược về phương Nam

Nơi nào em cũng nghĩ
Hướng về anh — một phương

Ở ngoài kia đại dương
Trăm ngàn con sóng đó
Con nào chẳng tới bờ
Dù muôn vời cách trở

Cuộc đời tuy dài thế
Năm tháng vẫn đi qua
Như biển kia dẫu rộng
Mây vẫn bay về xa

Làm sao được tan ra
Thành trăm con sóng nhỏ
Giữa biển lớn tình yêu
Đề ngàn năm còn vỗ.

HỒ NGỌC SƠN

Gửi em dưới quê làng

Gửi H.

Khi chiếc lá xa cành
Lá không còn màu xanh
Mà sao em xa anh
Đời vẫn xanh rờn rợn ?
Có gì đâu em ơi !
Tình yêu là sự sống

Anh đi xa bao núi
Tình em như khe suối

Lưu luyến và nhớ thương
Chảy theo anh khắp rừng.

Anh đi xa càng xa
Tình em như cỏ hoa
Âu yếm và thiết tha
Theo anh dài nương rẫy

Anh đi biệt tháng ngày
Tình em như sông dài...

THANH THẢO

Bầu trời nâu

Ấy là phút em nhìn
bầu trời đôi sắc
chuyến tàu chậm qua cầu Long Biên

gió dờn lên đầy ắp mặt sông
những ngôi sao vùi cát ẩm
tất cả đều chậm chậm rồi xa

tha lỗi cho tôi vì sao tôi gặp em vì sao tôi đi
cô bé ngoan như lá cây gần như chiếc áo

chiếc áo nâu của mẹ của đất
ấm che tôi trong màu mắt em nhìn.

lặng im thôi vì chưa thể lặng im
của tiếng nói khiến đời tôi đời khác
chuyến tàu chậm qua cầu Long Biên
giá được đi suốt đời giữa mắt em và đất

TRẦN THỊ THẮNG

Chân trời mùa hạ

Mỗi chiều tan tầm về
Nỗi vất vả còn vương trên trán
Sự nhọc nhằn ướt lưng áo em
Em lại gặp chân trời mùa hạ

Chân trời mùa hạ màu đỏ chói
Như những ngày anh sống bên em
Anh đi bên em, em đi bên anh
Thành phố lúc tan tầm tấp nập
Đề anh và em vào hội chen

Chân trời hồng như màu áo cưới
Gương mặt người ánh lên thắm tươi
Ta ùa trong biển người là vậy
Mà chúng mình nhận rõ về nhau

Chân trời mùa hạ màu tím ngắt
Như nhắc em nhớ anh nhiều hơn

Mặt trời quả bóng của tình yêu
Cứ lặn đi lặn hoài vô tận
Như báo bao điều mừng vui lại tới
Cho những người yêu nhau quên nỗi giận
Cho nao lúa đôi xa nhau bằng năm tháng
Có mặt trời giữa hai trái tim

NGUYỄN ĐÌNH THI

Em bảo anh

Em bảo anh: Nào phải chỉ đôi ta
Đã hy sinh những năm tuổi trẻ

Em bảo: Khi chúng ta nằm bên nhau
Còn bao đồng chí đang nằm hăm sâu

Em bảo: Trán con người dẫm mồ hôi
Và còn dẫm cả bao hy vọng

Và khi nào miệng chúng ta cười
Thì mặt chúng ta bỗng đầy ánh sáng

Em bảo anh : Bóng tối không đáng sợ
Nó có nhiều nanh vuốt và mặt nạ

Nhưng mắt nó mù không thể nhìn xa
Những kẻ ác trong lòng chúng sợ ta

Em bảo anh : Chúng ta sống có nhau
Như hai tấm gương soi vào trong nhau

Mỗi nét buồn ta mang trên mặt
Trong mắt người yêu đọng thành nước
mắt

Và mỗi tia lửa bay lên cao
Trong mắt người yêu thành trời sao.

1958

HỮU THỈNH

Thơ viết ở biển

Anh xa em
Trăng cũng lẻ
Mặt trời cũng lẻ
Biển vẫn cây mình dài rộng thế
Vắng cánh bướm một chút
đã cô đơn

Gió không phải là roi mà vách núi phải mòn
Em không phải là chiều mà nhuộm anh đến tím
Sóng chẳng đi đến đâu
nếu không đưa em đến

Dù sóng đã làm anh
Nghiêng ngã
Vì em

LƯU QUANG THUẬN (+)

Nhìn nhau

Đời anh sẽ nghèo đi biết mấy,
Nếu mẹ hiền ngày trước chẳng sinh em
Cầm tay nhau rạng rỡ mắt em nhìn,
Cảm ơn mẹ những năm dài vất vả.

Ơn biết mấy những hàng khoai, khóm lúa,
San sẻ nuôi em những tháng những mùa.
Ơn chiếc nôi tròn em ngủ giấc thơ,
Nồi nước lá em xông những ngày đau yếu

Nghe giọng nói dịu dàng trong trẻo
Nhớ ơn sao giếng nước làng quê,

Tóc em buông mát rọi cả trưa hè.
Nhớ hoa bưởi gọi đầu khi mới lớn.

Càng ơn những bạn bè thân mến,
Mỗi dặm đời mưa nắng bước song song.
Giúp cho em óc nghĩ tay làm.
Và thấy được trời cao trên trán nhỏ

Đời vun xới cho em nhiều vậy đó...
Bỗng một ngày em đến giữa lòng anh
Như bông cúc vàng thắm cả mùa xanh!
Vai em mang bao nghĩa lớn sinh thành,
Nhìn nhau mãi, lại càng ơn cuộc sống.

(+) Tác giả đã qua đời

VÕ VĂN TRỰC

Vườn thu

Một ban mai bỗng thơm gió hanh về
Tiếng lá rụng ngoài vườn cây xào xạc
Em mở cửa, hương lửa vào man mác
Anh bàng hoàng tỉnh dậy: đã mùa thu

Thời gian đi êm nhẹ tựa lời ru
Em lặng lẽ thàng ngày như thế đó
Anh thương lắm đôi bàn tay nhỏ nhỏ
Đã làm nên bao chuyện lạ trong đời

Mảnh đất em chăm nên nụ nên chồi
Ông hút mật rù rì chiều nắng biếc

Hoa thức suốt đêm dài không mỏi mệt
Chợt thu về chín ngọt một mùa hương

Trái tim anh cũng chín với cây vườn
Thơ kết mật một đời em chiu chắt
Em đan áo cho anh mùa gió bắc
Dấu đôi lần lòng thoáng lạnh bơ vơ

Như đan lời vào mỗi một trang thơ
Nét chữ nhỏ run trên tờ giấy mỏng
Lại có em sưởi tình yêu ấm nóng
Như đại hàn, cây thức nhựa chồi tơ...

Biết vậy rồi, sao vẫn cứ ngần ngại
Khi hé cửa em vào sương dầm ướt
Sau lưng em trĩu vườn thu quả ngọt
Lá rải vàng như những dấu môi hôn...

ĐINH THỊ THU VÂN

Bài thơ lục bát của anh

thơ anh một thuở gieo vãi
tặng cho ai, những tháng năm học trò
cô gái ấy có làm thơ ?
có yêu anh giống bây giờ em yêu ?

bây giờ chép lại trao em
bài thơ lục bát còn nguyên ngòi ngào
biết anh chẳng giấu gì nhau
nên em mãi ngại ngần câu trách hờn

chỉ đành trách những con đường
khéo bay trăm lá me vương tóc người

cho tay anh vội bồi hồi
rối trên những sợi tóc dài, mềm đi

trách ngày sao dễ đêm về
cho bao nỗi nhớ bộn bề vây anh
trách ngọn đèn thức thâu canh
sỏi cho anh viết thư tình tặng ai...

thế mà đọc mãi, anh ơi
chút hờn ghen đã phai rồi, còn đây
(chắc là vì quá thương nhau
với anh, em chỉ muốn trao nụ cười)

Thơ anh - kỷ niệm một thời
Em xin gìn giữ một đời, vì anh
Trái tim đã đập chân thành
Xin yêu ngày tháng chưa dành cho nhau

Anh còn bận giữa chiến hào
Thơ chưa viết được câu nào cho em
Thơ tặng ai, em xin quên
Ngỡ xưa anh viết dành riêng tặng mình.

10-1979

NGÂN VỊNH

Ngày ấy...

Ngày ấy mắt anh gặp ánh mắt em
hai đũa lặng im kề bên bối rối
biển tựa như lòng xôn xao sóng dội
mà ta như tảng đá lặng câm.

Ngày ấy mắt anh gặp ánh mắt em
tháng năm tưởng chừng qua đi tất cả
anh có nào ngờ nổi nhớ
cái ánh mắt em vẫn cứ trở về

Cái phút hai ta như tảng đá câm kia
vẫn cứ dội vào lòng anh tiếng sóng
giá bên nhau cất được lời như biển
ta đâu xa cách đến giờ

LƯU QUANG VŨ

Vườn trong phố

Trong thành phố có một vườn cây mát
Trong triệu người có em của ta
Buổi trưa nắng đàn ong đi kiếm mật
Vào vườn rồi ong chẳng nhớ lối ra

Vườn em là nơi động gió trời xa
Hoa tím chim kêu bàng thưa lá nắng
Con nhện đi về giăng tơ trắng
Trái tròn căng mạp nhựa sinh sôi

Nơi ban mai cỏ ướt sương rơi
Một hạt nhỏ mơ hồ trên má

Hơi lạnh nào ngón tay cầm se gió?
Sốt cuộc đời cũng chẳng hiểu vì sao

Nơi đêm khuya vọng lại tiếng coi tàu
Bỗng nhớ xa xôi những miền đất nước
Nơi bài hát lên đường ta hẹn ước
Nơi góc vườn ta để quên chùm h

Nơi vòm lá rì rào xao động cơn mưa
Quả ngọt chín khi mùa ve lại đến
Những chân trời màu hồng những
chân trời màu tím
Những ngôi sao bằng bạc cả hoàng hôn

Nơi lá chuối che nghiêng như một cánh bướm
Cánh bướm xanh đi về trong hạnh phúc
Se sẽ chứ, không cánh bướm bay mất
Qua điệu dàng ẩm ướt của làn môi

Dưa hấu bồ ra thơm suốt ngày dài
Em cũng mát lạnh như trái cây mùa hạ
Nước da nâu và nụ cười bờ ngõ
Em như cầu vồng bảy sắc hiện sau mưa

Đến bây giờ đánh giấc anh đi xa
Nhìn lại mảnh vườn xưa thấy hẹp
Biết bao điều anh còn chưa nói được
Rối rít trong lòng một nỗi em, em...

Rừng rậm đèo cao anh đã vượt lên
Theo tiếng gọi con tàu ngày bé dại
Vườn không níu được bước chân trở lại
Nhưng lá còn che mát suốt đường anh

Mảnh vườn em vẫn là mảnh vườn xanh
Nơi ban đầu lòng ta ươm tổ mật
Nơi ta hái những chùm thơ thứ nhất
Nơi thu sang mây trắng vẫn bay về

1967

CHẾ LAN VIÊN

Chùm nhỏ thơ yêu

Anh cách em như đất liền xa cách bờ
Nửa đêm sâu nằm lắng sóng phương em
Em thân thuộc sao thành xa lạ thế
Sắp gặp em rồi sóng lại đẩy xa thêm.

Anh không ngủ. Phải vì em đang nhớ
Một trời sao rực cháy giữa đôi ta
Em nhắm mắt cho lòng anh lộng gió
Cho sao trời yên rụng một đêm hoa.

8-1962

BẢNG VIỆT

Không đề

Em cũng giống như cơn mưa, như trận gió
lúc sang Hè

Làm thức tỉnh hồn tôi nhiều biến động.

Tôi im lặng, bàng hoàng khi được sống

Một ngày vui không dễ nói ra lời.

Lối rất dốc. Màn sương và một chút mây trời

Một chút nắng làm hồng hào gương mặt

Một chút lặng thinh khi nhìn xa tít tắp

Một chút đợi chờ sẽ tỏ lộ bằng quơ.

Ta cứ lên cao, cao mãi đến bao giờ
Bỗng phát sợ — nhớ chúng mình biến mất!
Đá đẹp quá, tưởng chừng không có thật
Hoa dập dờn, nhưng chưa tới tầm tay!

Gó chút gì thích thú rất thơ ngây,
Là dự đoán về nhau, mà không cho nhau biết.
Là nghĩ ngợi nhiều điều, nhưng nghĩ chưa
Hạnh phúc gieo từng chuỗi ú tim dài... tới hết...

Và bến đò vui, thành khúc nhạc không lời.
Ba cây số ta qua, nước với trời đồng vọng.
Sau rớt, đến buổi chiều... Khi tắt cả đèn,

yên lặng

Thì em lại như cơn mưa, như trận gió lúc
sang Hè!...

1976

LÊ ANH XUÂN (+)

Thơ gửi anh

Theo thư từ miền nam gửi ra

Em viết thư này cho anh
Là lúc em đang vui sướng
Chỉ huy tự vệ xã mình
Là em. Anh thử tưởng tượng...

Ngày đi, anh chỉ hai mươi
Còn em mới mười tám tuổi
Ước hẹn hai năm sẽ cưới
Ngờ đâu đã tám năm rồi.

Áo anh em giặt em phơi
Em để đầu giường em gối
Những ngày quê hương đen tối
Áo anh chói lọi mặt trời

Anh ơi! anh đừng giận em
Có lúc em muốn hỏi xem
Rủi khi em bị giặc bắt
Tay em, chân em chúng chặt

Biết anh có chờ được không?
Còn em như gái có chồng
Đã yêu ngàn năm cũng đợi
Đêm năm phương Bắc em trông

Buổi đầu nằm dưới đầm sen
Phục kích mà lo giặc tới
Đánh mãi giờ em đã quen
Thấy sen tưởng hoa ngày cưới

Nhiều chị lớn tuổi hơn em
Chưa chồng, vào quân giải phóng
Xã mình phong trào mạnh lắm
Tiếng thùng tiếng trống ngày đêm

Anh ơi! chẳng chóng thì chầy
Thống nhất chúng mình sẽ cưới
Lúc ấy anh chẵn hai mươi
Còn em vẫn mười tám tuổi

Bây giờ nói chuyện với anh
Năm sau anh mới nghe được
Chàng nào nước mình thống nhất
Gặp anh em kể ngọn ngành.

1966

+ Tác giả đã hy sinh

MỤC LỤC

	Trang
NGUYỄN BÌNH	
<i>Đêm sao sáng</i>	7
THU BỒN	
<i>Tạm biệt</i>	9
VŨ CAO	
<i>Núi đồi</i>	11
HUY CÂN	
<i>Anh tặng em buổi sáng hôm nay</i>	16
VĂN CÔNG	
<i>Lông em</i>	18
NGÔ THỊ KIM CÚC	
<i>Điều em nhận ở anh</i>	21
LÂM THỊ MỸ DẠ	
<i>Anh đừng khen em</i>	23
XUÂN DIỆU	
<i>Biển</i>	26
PHẠM TIẾN DUẬT	
<i>Người ơi người ở</i>	29
LƯU TRÙNG DƯƠNG	
<i>Bài thơ tình về chim hải âu</i>	33
KHƯƠNG HỮU DỤNG	
<i>Hẹn</i>	37
NGUYỄN DUY	
<i>Võng trướng</i>	39

NGUYỄN KHOA ĐIỀM	—
<i>Đi bên mùa thu</i>	41
ĐỖ VĂN ĐÔNG	—
<i>Biết là em đã có chồng</i>	43
TRỊNH ĐUÔNG	—
<i>Ra cửa</i>	45
TẾ HẠNH	—
<i>Bão</i>	46
NGUYỄN QUANG HÀ	—
<i>Con còng gió</i>	47
THANH HẢI	—
<i>Không đề</i>	49
MAI HỒNG	—
<i>Không thể đôi</i>	52
TRẦN MẠNH HẢO	—
<i>Nhân đôi</i>	55
DƯƠNG THU HƯƠNG	—
<i>Đêm cuối cùng</i>	58
THUẬN HỮU	—
<i>Những phút xao lòng</i>	61
NGUYỄN ĐỨC MẬU	—
<i>Cỏ xanh</i>	63
LÊ THỊ MÂY	—
<i>Những mùa trăng mong chờ</i>	65
TÚ MỸ	—
<i>Khóc người vợ hiền</i>	68

NGUYỄN MỸ		
Con đường ấy		72
GIANG NAM		
Thành phố chưa dừng chân		74
PHAN THỊ THANH NHÀN		
Cô gái ấy		78
Ý NHI		
Thư		80
ANH NGỌC		
Ngủ đi em		84
TRƯƠNG VĂN NGỌC		
Khi tôi chờ em		88
NGÔ THẾ OANH		
Không đề		90
THANH QUẾ		
Anh đã phát hiện ra em		92
BÙI MINH QUỐC		
Có khi nào		94
XUÂN QUỲNH		
Sóng		95
HỒ NGỌC SƠN		
Gửi em dưới quê làng		98
THANH THẢO		
Bầu trời nâu		100

TRẦN THỊ THẮNG	102
Chân trời mùa hạ	
NGUYỄN ĐÌNH THỊ	104
Em bảo anh	
HỮU THỈNH	106
Thơ viết ở biển	
LƯU QUANG THUẬN	107
Nhìn nhau	
VÕ VĂN TRỰC	109
Vườn thu	
ĐÌNH THỊ THU VÂN	111
Bài thơ lục bát của anh	
NGÂN VINH	114
Ngày ấy	
LƯU QUANG VŨ	115
Vườn trong phố	
CHÉ LAN VIÊN	118
Chùm nhỏ thơ yêu	
BĂNG VIỆT	119
Không đề	
LÊ ANH XUÂN	121
Thơ gửi anh	